

Pasvalio Sąjūdys

LPS PASVALIO TARYBOS LEIDINYS

Nr. 12

1990 m.
sausio
13 d.

Kaina
20 kap.

Viltys ir nerimas

Du žodžiai — Viltis ir Nerimas — turbūt tiksliausiai apibūdintų pirmąsias 1990-ųjų dienas Lietuvoje. Ar tikrai pajėgsime, ar tikrai būsime vieningi apginti pasirinktą kelią į naują nepriklausomą Lie-

tuva, laimingesnę ir teisingesnę, negu buvo iki 1940-ųjų, o ypač — negu po 1940-ųjų. Vienų viltį stiprina tikėjimas esančios ir ateinančios valdžios išminčiais, kitų — tikėjimas mumis, į valdžią sužiūrusiais

žmonėmis. Čia pat nerimas — ar visi suprasime, kad demokratija ir savarankiškumas — vienintelė priemonė, pajėgianti pabudinti žmogų ir valstybę iš letargo miego, nugali bejėgiškumą ir apatiją.

Ar suprasime, kur einame? Tiek klaidinančių ir stabdančių, nesuprantančių ir bijančių, tiek bauginančių šmėklų aplink! Tokia stipri baimė žmonėse — tarsi po ilgų aklumo metų dengiančių akis nuo skaudžios šviesos. Matau rajono kaimą tarytum žmogų, užsidengusį praregėjusias akis, į savo įprasto būsto durų staktą įsitvėrusį ir neramiai įsiklausantį, ar girdėti pažįstami žingsniai,

Baisu žiūrėti, baisu žengti! Tiek metų buvo įprasta šitaip, kitaip nebuvo galima nė galvoti...

Viltis ir nerimas. Nerimas ir viltis. Gal tokie 1990-ieji ir tebus mūsų kelias į geresnius laikus? Bet juk viltis ir nerimas — savo jėgomis nepasitikinčio, kelio ieškančio būseną. Dar tik besiruošiančio eiti. Kad greičiau, kad visur viltį ir nerimą pakeistų troškimas ir ryžtas šiais, 1990-aisiais!

Einame į Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos rinkimus. Dar po mėnesio — rajono ir apylinkių Tarybų rinkimai. Ką atneš vasario 24-oji ir kovo 24-oji? Tai,

(Nukelta į 4 psl.)

L. Grubinsko nuotrauka

Viltys ir nerimas

(Atkelta iš 1 psl.)

ko patys norėsime. Kad balsuosime už išmintingumą — visiems aišku. Bet už kokį — reiks pasirinkti. Ar patyrusių prie valdžios ir atsargių, ar permainingų drąsių ir išvalgių? Kaip neapsirinkti, derinant vienus su kitais? Visur, kur pribrendo sprendimo nesulaukiančios problemos, dažnai sakoma: laukim, po rinkimų pasikeis, paaiškės, bus geriau. Savaimė nebus. Bus tik tuo atveju, jei išrinksim veiklesnius, išmintingus ats'ovus į Aukščiausiąją Tarybą. Tokių žmonių jau pamatėme, už juos balsuoti ryžtasi dauguma, bet ar tikrai juos išrinksim, ar per didelis pasitikėjimas, kad laimės Sąjūdis, nepadarys staigmenos ir po rinkimų nepamatysim per senąją komandinę prizmę besidairančių deputatų?

Taip, labai neramu, ar sėkmingai išeis Lietuva į kokybiškai naują pertvarkos etapą, ar įveiks nauji, būsimi įstatymai senąją komandinio valdymo sistemą, ar bus jie pakankamai tobuli ir stiprūs, kad pasiektų mus per senų instrukcijų klaidžiasias džiungles. Labai daug ir netikėjimo: nieko jie nepadarys! Pernelyg stiprios senosios besipriešinančios jėgos, labai jau gili ir visuotinė krizė. O kur dar mes patys — neišmokyti ir nenorintys mąstyti, per daug metų įpratinti būti abejingais vykdytojais.

— Nesikiškite, drauge deputate, į ūkinius reikalus, jūs jų neišmanot, — pasakė praėjusioje rajono Tarybos sesijoje rajono Vykdomojo komiteto pirmininkas V. Lalas.

Susigūžė ne vienas. Kaip tai suprasti?! Nė nemirkte-

lėjo dauguma: negi naujieji būti nutildytam, aprėktam!

Ir vis dėlto, per pertrauką vienas kitas pasidalijo nuomonėmis:

— Tai kam mes čia sukviešti? Kam čia mums išdalino sesijos sprendimų projektus, jei Vykdomasis komitetas nepripažįsta mūsų teisės diskutuoti, prieštarauti?

Štai ir vėl pagrindas nerimauti, ar išsirinksim į rajono Tarybą ir labai pareigingus, ir drįstančius ne tik perskaityti namuose parašytą kalbą bet ir išsivaduoti iš pavaldinio nuolankumo. Ar norės ir galės naujieji deputatai išmanyti daug daugiau, negu lig šiol? Mątyt, eiti į sesiją težinant, koks klausimas bus svarstomas, bus permažai.

O kaip padėsime deputatams? Sąjūdžio Vilniaus miesto taryba pakvietė visur kurti rinkėjų klubus, bet ne anuos senuosius, formalius. Sąjūdžio rinkėjų klubas — tai mūsų visų išrinkta grupelė žmonių, kurie padės ne tik kandidatui į deputatus rinkimuose, bet ir liks jo padėjėjais per visą Tarybos kadenciją. Per juos ir Vilniuje būdami deputatai turėtų būti gerai informuoti, kokios problemos, kokie žmonių rūpesčiai turi būti sprendžiami Aukščiausiojoje ar rajono Tarybose. Prasidėjus rinkiminei kampanijai apgalvokime, kas galėtų būti ta papildoma grandimi, rišančia deputatą ir jo apygardą.

Netoli, jau labai netoli rinkimai. Viltis ir nerimas jau ne kažkur tolumoje ateityje.

Regina BUTENIENĖ
Sąjūdžio rajono tarybos
rinkimų komisijos narė

Atkuriamą Šaulių sąjungą

Nepriklausomybės siekiančioje Lietuvoje atkuriamos partijos, draugijos, sąjungos. Atgimsta ir Lietuvos Šaulių sąjunga. Pagrindinis jos tikslas — nepriklausomos valstybės atkurimas. Tai tautinė, pilietinė bei kultūrinė organizacija.

Šaulių sąjunga atsisako tradicinės ginklo, kaip smurto įrankio, nukreipto prieš gyvybę, sampratos. Šaulių ginklas — protas ir susitelkimas, dvasios stiprybė.

Kviečiame atsiliiepti buvusius Nepriklausomos Lietuvos šaulius, kviečiame burtis ir norinčius tapti atkuriamos sąjungos nariais. Kreipkitės adresu: Pasvalys, Kostromcovo 14—3 (E. Žiedelis) arba Vyšnių 30—4 (K. Krasauskas).

KAPŲ IEŠKOJIMO METAS

Veronikos ir Jono Simkevičių šeimą, gyvenusią kaimynystėje, Petraičių kaime, paskutinį kartą matėme 1945 metų rugpjūčio 30 dieną. Buvo ramu, saulėta. Kaimynai lauke plovė vasarojų, jų vaikai Valerija ir keturmetis Anzelmas sukaliojosi kieme.

Nustėrau išgirdęs per lauką atburzgiantį sunkvežimį, prisėdusi ginkluotų enkavadistų. Apsupo Simkevičių sodybą, įsakė padėti dalgius ir ruošti kelionėn.

Kokias golgotas po to teko praeiti šiai šeimai — nieko nežinome, išskyrus tik tai, jog ji atsidadė šiaurės miškuose, toli toli už Permės.

Kai beveik po pusės amžiaus Pasvalyje kraštiečių susitikime vėl pamačiau Valeriją Simkevičiūtę, pirmiausia magėjo kuo daugiau sužinoti, ką jie pergyveno tremtyje.

Važiuojame į Daujėnus. Valerijai rūpi surasti savo tėvelio kapą. Jis 1965 metais paslapčia, net šeimai nieko nesakęs, atvažiavo į Pasvalį, teiravosi žmonių, kur galėtų surasti savo sūnaus — partizano Juozo kapą, ir staiga mirė. Dar buvę gyvi jo kaimynai palaidojo Joną Simkevičių Daujėnų kapinėse.

Pakėly Valerija pasakojo. Klausausi ir negaliu atsisėbėti: girdžiu tą pačią, vaikystėje girdėtą aukštaitišką šnektą, kokią ji išsivežė iš gimtojo kaimo, neužterštą, nenuskurdintą, nepagražintą „brandaus socializmo“ naujadarais. Viską tremties pragare prarado, o šnektą išsaugojo. Ir sugrįžta dabar ji kaip sunaikinto kaimo vėlė, primindama, jog ne viską galima sunaikinti, nors naikinama buvo „moksliškai“, planingai, ciniškai.

— Pirmiaus atvežė un Daujėns. Į mašino įlipa stribs Rupls Jons ir saka: „Dabar nuvešim kur baltas meškas gyven...“

Ne, tos šnektos popieriu neišguldysi. Ją reikia girdėti. Klausausi ir bandau įsivaizduoti, kokias kančias teko patirti jų šeimai, kai nuvežė į Kupiškio geležinkelio stotį, sugrūdo į gyvulinius vagonus, užda-

rė ir laikė keturias paras, kol suformavo ešeloną, kai jis ilgai riedėjo į šiaurę, kol Permės srityje pasiekė Mandalevą, kai paskui sunkvežimiu kratė iki Kudimkoro, iš ten iki Gajnos rajono, kur keliai baigiasi, kai sodino į laivą ir Kamos upe nepraeinamais miškais toliau plukdė į šiaurę, kol išlaipino Monastirskos kaime. Paskui iki Pugmyso kaimo vežė arkliais. Ten ir apgyvendino po kelias tremtinių šeimas viename kambarėlyje. Ir iš karto visus pristatė prie miško darbų. Užgriuvo šalta žiema. Nuo bado ir šalčio masiškai mirė žmonės, ypač vaikai. Taip teko pragyventi daugiau kaip 40 metų.

Valerija ten palaidojo savo sūnelį ir motiną. Jų palaikus norėtų parsivežti į Daujėnų kapines, kur, daujėniečiams padedant, buvo surastas jos tėvelio kapas.

Grįžusi iš tremties, Valerija apsigyveno Turmante, Zarasų krašte. Iš šio krašto kilęs jos vyras Algis Storalenka, taip pat tremtinys. Grįžo ir jų vaikai Emilija, Jonas ir Petras su šeimomis, įsikūrė Sniečkuje, kur lengviau buvo gauti butus. Čia ketina sugrįžti ir brolis Anzelmas, tebegyvenantis tolumoje šiaurėje.

Kai aplankęs juos Turmante, Valerijos paklausiau, kas visos tos golgotos keliuos jai buvo sunkiausia: ji atsakė: „Išvežimas iš namų“. Vis skauda širdį dėl prarastos tėviškės, kurios neliko nė ženklo.

Tik pasidžiaugė, kad Pasvalio ir Daujėnų valdžios vyrai greit viską sutvarkė, jog būtų išmokėta kompensacija už jų nugriautą sodybą.

Dabar didžiausias jos rūpestis, kur surasti žuvusio brolio Juozo kapą. Gal Pasvalio krašto žmonės ką nors žino apie jo likimą? Padėkime. Juk dabar kapų ieškojimo metas.

Antanas SIMKUNAS

P. S. Honorarą skiriu Sąjūdžio rajono tarybai,

Pabaiga

3

Vieną tamsų vakarą Vytautas Kučius nuėjo į karinio komisariato kiemą ir baritonu uždainavo: „Sėk, sesute, žalią rūtą...“ Tame niūriame pastate buvo tylu ramu. Kitą vakarą Vytautas užtraukė: „Sėk, sesute, ir gvazdiką...“ Pirmame aukšte užsidegė šviesa, bet tuoj užgeso. Trečią vakarą Kučius atsistojo kieme ir suriko: „Okupantų lizdas! Nepajuto, kaip jį kažkas sučiupo ir užlaužė rankas. Jis atsidūrė apdulkėjusia lempute apšviestame kabinete.

Už stalo sėdėjo karininkas ir žiūrėjo į Vytautą Kučių. Pakėlė telefono ragelį, surinko numerį ir pasakė: „Atvažiuokit, turiu jums darbo“. Karininkas pyko pats ant savęs, jog jam nei iš šio, nei iš to ėmė drebėti rankos. Ir net pagalvojo, jog šitokiomis rankomis, dar prakitais rankomis, jis neišlaikytų automato.

Netrukus į kabinetą įpuškėjo vyrukas baisiai dideliu pilvu. Vytautas jį retkarčiais matydavo važinėjantį po Pasvalį „Volga“. Karininkas nosine šluostėsi rankas ir aiškino:

— Pakliuvo broliukas. Jis du vakarus iš eilės ragino savo sesutę sėti visokias gėlytes. O šį kartą riaumojo fašistinius šūkius!

— Ech ty, skatyyynal! Iškėlęs kumštį, pilvūzas

puolė prie Kučiaus ir būtų vienu smūgiu jį sutraiškęs, bet Kučius vikriai išsisuko. — Nereikia, — ramiai tarė karininkas. — Tu mums, broliuk, geriau pa-

nuo to nepasikeis.

— Na, tai kaip ten su tais okupantais, a? — girdi jis karininko balsą.

Ką daryti, ką daryti, karštligiškai galvojo Vytau-

Pasvalietiški

nutikimai

sakyk, kada tau į armiją?

— Po keturių mėnesių, — stengėsi nesijaudinti Kučius, tačiau širdis pasiutėškai daužėsi. — Bet aš stosiū į aukštąją. Mokausi be trejetų!

— Cha! — nusijuokė karininkas. Pilvūzas, sugniaužęs kumščius, stovėjo prie Vytauto. — Mes tave galim išvežti net rytoj! Na, kaip tau patiktų, pavyzdžiui, Sachalinas? Ten būtų puikios sąlygos mokytis ir be ketvertų. Cha! O gal ten kartais ir grabelis broliuko laukia, a?

Vytautas išsigando. Ausyse suskambo „amžiną atilsį duok, Viešpatie, Vytautui Kučiui“. Jis net išgirdo motinos raudą. Ir dar pagalvojo, jog rytoj rankinio treniruotėje draugai gainios kamuolį jau be jo, jau niekada jis nebematys klasiokės Reginos... Visai galbūt be reikalo aš išivėliau į šitą istoriją. Reikėjo sugalvoti ką nors rimtesnio. Juk vis tiek niekas

tas. Per langą neiššoksi, pro duris neišlėksi. Kažką reikia daryti. Netylėti! Kalbėti kalbėti!

— Sąvoką „okupantai“ aš pavartoju teigiama prasme, — pradėjo Kučius.

— Štai kad ir jūsų... — jis vos nepasakė „lizdas“

— ...jūsų įstaiga. Juk tai gerovės desantas Pasvalyje! Užimkit visą Biržų gatvę, nugriaukit tuos nameliukščius, statykit sau rūmus, kareivines, poligoną. Lūšnelių savininkai jums nuoširdžiai padėkos gavę, reikia manyti, naujus butus su patogumais. Arba va, mano pusbrolis. Armijon išvažiavo nupiepes, na, amžinas paliegėlis. O grįžo tikras vyras. Nesvarbu, kad nuplikęs ir be dantų. Taigi lietuviams grėstų išsigimimas, jei ne labdarinaga okupacija.

Vytautui išdžiūvo burna, skaudėjo galvą. Karininkas į jį žiūrėjo prisimerkęs. Pilvūzas sugniauždavo kumščius ir vėl juos at-

gniauždavo. Ką dar pasakyti, ką? Tik netylėti, tik netylėti!

— Išleistuvės į armiją, — it transo būsenoje bėrė žodžius Vytautas Kučius. — Tik dėka nesavanaudiškos okupacijos atsirado šios naujos tradicijos. Kultūringas puotavimas... Ūkininkams reikia traktorių. Gal galėtumėt jiems padėti. Kokį tanką padovanoti... Kiek lietuvių gali iš kultūringų kolonizatorių išmokyti svetimų kalbų! Turkmėnų, čiukčių, uzbekų, baltarusių!.. Tegyvuoja okupacija!

Vytautas nutilo. Karininkas barbeno pirštais į stalą.

— Daaa-s, — jis atsistojo. — Tai šitaip, vadinasi... Aha... Mmm... O žinai, broliuk, tu man gerą mintį pakišai. Dėl tos Biržų gatvės. Taaak-s. Tai šitaip, vadinasi... Kai Pasvalyje išikurs dalinys, mes tave paliksim tarnauti gimtajame miestelyje, a? O dabar nešk kudašį!

— Ne, — suriko pilvūzas. — Tu taip lengvai iščia neišeisi, Vytautai Kučiau. Pažįstu tavo tėvą ir visą jūsų giminę. Aš jus paimsiu ant muškos. Von, sabaka! — Pilvūzas trenkė Vytautui per sprandą, norėjo dar spirti į paslėpsnius, bet Vytautas it kulka išlėkė į kiemą.

Apsilaižė lūpas, pačiupinėjo sprandą. Pro langą į jį žiūrėjo karininkas su pilvūzu. Vytautas kiek pastovėjo. Paskui karišku žingsniu išžygiavo iš komisariato kiemo, baritonu dainuodamas: „Sėk, sesute, ir česnaką...“

KĄ VALGO KARALIAI PUSRYČIAMS

Kučių išvakarėse po šlapia mišką sunerimę braidžiojo dideli žvėrys ir maži žvėreliai. Nuvilnijo gandas, kad Kalėdų rytą, kada jų naminius giminaičius geri šeimininkai vaišina šieneliu, gulėjusiu po balta Kučių stalo drobe, miško žvėrims ragas skelbs karališkąją medžioklę. Lai-
mei, bėda šį kartą pras-

linko pro šalį — gal lietus, gal tolimes griaustinis laikinai sustabdė sumanytą žygį. Todėl žvėreliai susidomėję skaitė ir aptarinėjo oficialiai patvirtintą karališkosios medžioklės pusryčių meniu. Kam įdomu, pasiskaitykite:

1. Bandelės su mėsa
2. Bandelės su varške

3. Karšta arbata
4. Karštas pienas
5. Lašinukai su svogūnais
6. Rūkytas kumpis
7. Duona
8. Batonas
9. Karmėlavos kepsnys
10. Kvietinė degtinė
11. Konjakas
12. Šampanas

NE MEDZIOTOJAS

MUMS RAŠO

VALDININKO ŠIRDIS PO BALTU CHALATU

Po vidurnakčio Dalia Gerbenienė pabudino vyrą.

— Prasidėjo... Skubėk... Užvakar moterų konsultacijoj liepė važiuoti kur nors į kaimyninį rajoną...

— Tai į Pasvalį gal, mama ten... Be to, arčiau...
siai...

Pasvalio centrinės ligoninės gimdymo skyriuje pasakė, kad, įsakyta iš Pakruojo rajono daugiau nepriimti. Apsipylusią ašarom jauną moterį suramino akušerė Aldona Jučienė:

— Reikia atsiklausti būdinčios gydytojos...

— Ne, nepriimti, tegu

važiuoja į Panevėžį ar Radviliškį, — atsakė gydytoja H. Gambickienė.

Galima suprasti, koki dėkingumą pajuto Dalia akušerei, nusprendusiai ją savo atsakomybe apžiūrėti.

Ir priimti, nes kur nors važiuoti jau buvo neįmanoma.

— Kodėl nenorėjo priimti? — vėliau svarstė moteris. — Juk skyriuje gulėjo tik trys gimdyvės, kitos palatos buvo tuščios.

Po trijų valandų akušerė ir medicinos sesuo priėmė kūdikį. O po to — kraujoplūdis, akušerė skambina gydytojai, toji gimdyklos tarpdury liepia suleisti vaistus ir išeina, lyg neišgirdus akušerės prašymo apžiūrėti. Ilgos nerimo minutės, dar kartą akušerė skambina gydytojai, dar kartą gydytoja skiria vaistus ir išeina. Matyt, už sa-

vavališką gimdyvės priėmimą baudžiama akušerė? A. Jučienė pasimetusi — jai nedera daryti operacijos, kai skyriuje yra būdinči gydytoja.

— Manau, kad tik primygtinai reikalaujant gydytoja pradėjo ruoštis suteikti man pagalbą, bet mačiau jos veide pyktį. O po to atėjo anesteziologai, ir pabudus pamačiau jau kitą susirūpinusią gydytoją. Bet gydytojos H. Gambickienės pavardę išimčiau visam gyvenimui, nes pirmą kartą mačiau tokį abejingumą.

Dalios Gerbenienės laišką atnešusi jos mama Janina Stapulionienė, „Atžalyno“ pradinės mokyklos mokytoja, pridūrė:

— Aš nežinau kaip dėkoti Aldonai Jučienei už išgelbėtą dukros ir anūkėlio gyvybę, baisu pagalvoti, kas galėjo atsitikti, jei ne ji. Ne iš karto sužinojau, kas atsitiko, vaikai man iš pradžių nieko nesakė, nes buvau labai prislėgta kitos dukters sunkios ligos. Tik iš gydytojos J. Grudzinskienės išgirdau, kad „dabar jau viskas gerai“, bet pas-
kui sužinojau ir kokiame pavojuje buvo Dalia. Ją pamačius išsigandau, — išbalus, nusilpus, kūdikio maitinti negali. Netrukus ją paguldėm gydyti Šiaulių ligoninėje, sakė ten, kad po didelio kraujo netekimo pavojus jos sveikatai dar nepraėjo... Negaliu suprasti, kaip gydytoja galėjo galvoti apie nurodymą, o ne apie skubios pagalbos reikalingą gimdyvę. Man atrodo, kad negalima dirbti tokiems abejingiems žmonėms ten, kur pavojuje būna motinos ir vaiko gyvybė. Negaliu suprasti ir abiejų ligoninių tvarkos, jei viena siunčia, kita nepriima. Ar iš viso galima duoti nurodymus nepriimti skausmų suremtos gimdyvės?

Pasirodo, galima. Galima netgi užklausti paaimanuoti:

— Ak, kaip nemalonu, ak, koks negražumas bus, jei parašysit... Juk viskas baigėsi gerai...
Argi gerai?

R. BUTENIENE

KAIP TAPAU INVALIDE

Vaškų kolūkyje pradėjau dirbti turėdama 14 metų ir dirbau kol tapau invalide. Būdama paaugle, dirbau kiaulių fermoje. Tais laikais nebuvo jokios mechanizacijos, vandenį ir pašarus reikėjo nešioti į tvartą. Buvo labai sunku, po kiek metų perėjau dirbti laukininkystės darbus — ir vyriškus, ir moteriškus. Patempiau abiejų rankų sausgysles, sunkiai bevaldžiau rankas, ir tik buvęs gydytojas J. Zikaras mane pagydė. Tuometiniai ūkio vadovai pasiūlė man darbą ūkio kontoroje, čia dirbdama neakivaizdiniu būdu baigiau Joniškėlio technikumą. Dirbau saugumo technikos inžiniere, turėjau daug visuomeninių pareigų. Šešta kadencija tebesu deputate. Buvau visur gerbiama už teisybę ir sąžiningą darbą, turėjau įvairiausių apdovanojimų.

Deja, 1975 metais susijungė kolūkiai, ir Vaškų kolūkiui pradėjo vadovauti Mykolas Klovas. Jis buvo apie mane kitos nuomonės, jam patikdavo ir dabar patinka tik jo asmenį gerbiantys žmonės, o už kiekvieną teisybės žodį — garantuoti nemalonumai. Dirbdama revizijos komisijos pirmininke, išskeldavau viešumon daug negerovių vadovaujančių darbuotojų atžvilgiu. Todėl man ėmė kaitalioti darbą. Pusantrų metų dirbau individualaus ūkio specialiste. Pamatęs, kad su darbu susitvarkau, apskelbė, esą aš vedu po grindinę veiklą ir noriu tapti ūkio pirmininkėliu, o iš Pasvalio, iš Jono Morkūno atsivežė raštą, jog mano etatas panaikinamas. Vėl tapau saugumo technikos inžiniere, o tas etatas, beje, ir lig šiol tebėra, tik dirba „savi žmonės“. Per-

sekiojimai nesibaigė, jis su buvusia partinės organizacijos sekretore liepdavo kontoros darbuotojams nedraugauti su manim, nes aš, kaip revizijos komisijos pirmininkė, ir taip per daug žinau. Pirmininko intrigos įveikė sveikatą. Greitosios pagalbos mašina išvežta į ligoninę, ilgai gydžiausi, nepadėjo nė respublikinės klinikos. Tapau antros grupės invalide. Man besigydanant pirmininkas paskyrė revizijos komisijos pirmininku kitą žmogų.

Daug matau neteisybės. Prieš daug metų esu parašius pareiškimą gauti lengvąją mašiną, bet mašinas skirsto jis pats pagal jam vienam žinomus principus. Paklaustas paaiškina, kad

tų mašinų mažai, kai kam paskiria pats Morkūnas. Pasakiau, kad ir aš galiu paprašyti Morkūną, tada jis pasiūlė važiuoti pas Lalą, o šis pasakė, kad suderins su kolūkio pirmininku. Taip ir užsidarė ratas. Aštuonerius metus šalau ūkio bute, prašydama paremontuoti. Liko mano prašymai pirmininko knygutėje.

Aš noriu viešai paklausti ūkio vadovą Mykolą Klovą, ar negrauzia jo sąžinė mano atžvilgiu, nes tapusi invalide dar šiek tiek dirbu ūkyje, bet kai paprašiau mano sodybinį sklypą priimti į bendrą plotą, jis atrėžė: „Negali dirbti, tai ir neimk žemės!“. Ką man daryti, žmonės, gal Jūs paskaitę pasakysit?

L. ANILIONIENE

II grupės invalide
Honorarą skiriu invalidų draugijai.

REDAKCIJOS NUOMONE NEBUTINAI SUTAMPA SU PUBLIKACIJŲ AUTORIŲ NUOMONE.

Redaktorė REGINA BUTENIENE

DĖKOJAME

REGINA DANIUNIENE, GYVENANTI PANEVĖŽYJE, PAAUKOJO PASVALIO TREMTINIŲ SAJUNGOS SKYRIUI 500 RUBLIŲ. LABAI AČIU.
TREMTINIŲ SAJUNGOS PASVALIO SKYRIAUS TARYBA

Mūsų adresas: 235250, Pasvalys, Biržų g. 43, R. Butėnienė.

REDAKCINĖ KOLEGIJA: R. BUTENIENE, S. BUTKUS, A. KAZLAUSKAS, Z. MAGELINSKIENE, S. RIMKUS, G. URBAITE.

Leidėjas LPS Pasvalio taryba. Ofsetinė spauda. Apimtis 0,5 sp. l. Tiražas 3000. Užs. Nr. 162
Spausdino Panevėžio „Varsos“ spaustuvė.